

Emile Quanjel is programmamaker van Bouwen met Groen en Glas bij Stichting Living Daylights, senior architect en promovendus aan de TU/Eindhoven

DE LENS ALS WENS

ALL THAT'S DEAR AND SEEN AND LIVING / MAKES THE SAME FLIGHT AS BEFORE / ONCE THE ANGEL OF THE LENS / HAS YOUR WORLD BENEATH HIS WINGS – ARSENY TARKOVSKY, 1957

Zoekende naar een goed 'Leitmotiv' voor deze column kwam ik bovenstaand gedicht van de Russische regisseur Tarkovsky tegen. Het gedicht van Tarkovsky weet op een fantastische manier te verwoorden wat hij normaal met beelden doet. Hij schrijft – hoe de 'engel van de lens' – de verwondering over al die dingen die we zien, die leven voor ons en waarvan we houden, die eigenlijk vanzelfsprekend zijn, ons vleugels geven. De verwondering maakt dat we de werelden om ons heen in een positief licht kunnen blijven zien, de drijfveer van levensgeluk. Door de lens van de verwondering is de mens in staat bestaande dingen opnieuw te beleven en te zien en van daaruit nieuwe dingen te bedenken en te maken die nieuwe waarden toevoegen aan ons leven.

GEVELWENS

Zo is de metafoor van de lens ook te gebruiken voor de gevel. Wat zou er nou mooier zijn, dan dat de gevel de lens is die de wereld om ons heen steeds weer in een ander daglicht stelt. De gevel die het daglicht en lucht in al zijn nuances van de cyclus van de seizoenen en de dag stuurt, verstrooit, opneemt en ontsluit. De gevel die licht en lucht geeft aan de gebruikers die het beschermt, omhult en laat ademen en zien. De gevel die als een levend organisme alle positieve energie van het daglicht en daglucht koestert, doorgeeft, zeeft en bewaart. De gevel die energie geeft aan datgene wat het omhult en omringt. Is dat niet een perspectief dat we zouden willen zien? Zijn dat niet de dingen die het leven voor ons de moeite waard zijn? Als wens zou de gevel de mooiste lens voor onze gebouwde omgeving moeten zijn.